

ΕΛΕΓΕΙΑ

Στὸ νιόσκαφτο τάφο τοῦ ἀδερφοῦ μου, τοῦ Γεώργου

I

Δυὸ κυνηγοὶ, παλιοὶ τοῦ ἀγαπημένοι,
 Ἄδειοι γυρνοῦν καὶ κατακουρασμένοι . . .
 —Κι ὅμως, αὐτὸς, ἀπ' τὸ κυνήγι πάντα
 Φρέσκος ἐρχόταν, μὲ γεμάτη τσάντα . . .

Γκλάπ—γκλάπ . . . Περνᾶν πολλοὶ καβαλλαεῖοι
 Στὸ δρόμο. Εἶναι λεβέντες, εἶναι ὠραῖοι . . .
 Μ' αὐτὸς—σὰ χνούδι ἄς εἶναι τοῦ τὸ χῶμα—
 Πόσο λεβέντης κι ὁμορφος ἀκόμα . . .

II

Σὰ μοσκομβανου εὐωδιά σκορπάει τὸ χαμομήλι
 Καὶ τ' ἀγεράκι στεναγμοὺς ἀφίνει στὰ κλαδιά.
 Τὸ χελιδόνι στέκεται μὲ σφαλισμένα χεῖλη
 Σὰ ματωμένη μοιάζοντας κατὰμωρη καρδιά.

Κι ἀπάνου - ἀπάνου στὸ ψηλό, τὸ μαῦρο κυπαρίσσι,
 Ποῦ ἀργοσαλεύει μὲ κρυφὴ πνιγμένη ταραχή,
 Ἐνα ἄσπρο ἀγριοπερίστερο θλιμένο ἔχει καθίσει
 Καὶ δέεται, λές, γιὰ τὴν ἀγνή του εὐγενικὰ ψυχὴ.

III

Περάσαν τὰ μεσάνυχτα. Μοῦ σβύστη τὸ καντήλι.
 Ἕγνος βαρὺς μ' ἐτήκωσε στὰ μαῦρα του φτερά.
 Μι' ἄσβυστη δίψα τὰ φρυγμένα μου μαραινεὶ χεῖλη
 Καὶ τὴν καρδιά μου τὴν τρυπάει σὰν ὄρνιο ἢ συμφορὰ.

Τάκ-τάκ...Χτυπήματα ἀλαφρὰ στὴν πόρτα: «Ἐμπρός, ποιὸς εἶναι;
 Ἐσύ σαι Γεώργο! Ζῆς ;...» —Ἦμιέ! Κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ.
 —Ἀγαπημένε! Ἡ γαληνά στοὺς οὐρανοὺς σου μεῖνε,
 Ἦ σὰ μὲ θέλεις, πάσχισε καὶ πάρε με κοντί.

IV

Ἄνοιξη, ἀδίκως μὲ καλεῖς στοὺς κάμπους σοῦ νὰ τρέξω
 Σὰν πρῶτα χαρωπά,
 Στὶς πεταλοῦδες νὰ ρηχτῶ, νέους στίχους νὰ σοῦ πλέξω,
 Νὰ πλάσω ὄνειρα γιὰ μιὰ πού τάχα μ' ἀγαπᾷ.

Διαβατικό πουλί ἢ χαρὰ κ' ἐπέταξε γιὰ μένα
 Μακριά, πολὺ μακριά,
 Κ' οἱ ἀνθοὶ σου νεκρολούουδα τώρα ἔχουν γίνει, ὠϊμένα,
 Στόν τάφο του, Ἄνοιξη, καὶ σὺ μιὰ φθονερὴ μητρυνιά.

15—27 τοῦ Μάρτη 1923

ΣΠΥΡΟΣ Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΛΙΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ

Ἡ νύχτ' ἀπόψε εἶναι θλιμένη·
 κάθε ἄστρο της σὰ δάκρυ λάμπει·
 λυπητερὰ εἶναι φωτισμένοι
 ἀπόψε οἱ οὐράνιοι κάμποι.

Σὰ νᾶχη ὡς ἐκεῖ πάνω φτάσει
 ὄλος ὁ ἀνθρώπινος ὁ πόνος,
 ἔχει ἀπλωθῆ σ' ὄλη τὴν πλάση
 ὁ θλιβερός του τόνος.

Τὸ ἀγέρι ἀπόψε ὄπως φυσάει
 παράπονο θλιμένο μοιάζει·
 καὶ τοῦ ἀηδονιοῦ ἢ φωνὴ μιλάει
 σὰ θρηῆνος, πού σπαράζει.

Ποιὸν πόθο τάχ' ἀπόψε κλαῖνε
 ψυχές, πού ὁ πόνος δὲν τοὺς λείπει;
 Ποιὰ χεῖλη τάχ' ἀπόψε λένε
 πόση τοῦ ἀνθρώπου ἢ λύπη;

ΗΛ. Κ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ